

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודת רעוא דרעוין

פרשת פקודי

שנת תשס"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תק"א

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

פרשת פקודי

וברש"י זקע רמז לשקלי ישראל, זקע לגלגולת ע"כ. (וכן הוא בתרגום יונתן סס). ויש להבין כי בשלמא מה שנתן לה שני זמידים עשרה זהב משקלם, וברש"י רמז לשני לוחות מצומדות, ועשרת הדברות שבהן (ז"ר ס-ו) ע"ש. רצה לרמז לה שכנסת לבית של תורה, וממנה ישתלשל דורות העתידין של הכלל ישראל שיקבלו התורה, אבל למה פרט מצות מחצית השקל מכל שאר מצות שבתורה, ורימז לה זאת צקע דייקא.

וגראה כי הכתוב אומר, כי המן בן המדחא האגגי לורר כל היהודים, חשב על היהודים לאצדם, והפיל פור הוא הגורל להומם ולאצדם וגו', על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור וגו' (אסתר ט-כד). הנה מה שאנו קורין אותו 'פורים' על שם הגזירה,

בקע לגלגלת מחצית השקל זקע הקודש לכל העובר על הפקודים מצן עשרים שנה ומעלה וגו' (לח-כו). צדרשות חתם סופר (לז' אדר ק"ח:) כתב, יש לדקדק אי שם מטבע היה זקע, מאי טעמא קרי ליה זכל מקום מחצית השקל, ולא קרי ליה זקע כשמה. וכתב כי זקע לגלגלת רומז על גלגלית הנצקע לשנים, והם ז' פעמים גר"ל, והם ז' גורלות דיום הכיפורים, גורל אחד לה' וגורל אחד לעוזל (ויקרא טו-ח), ומפרידים זה מזה שלא יהיה תערובת עך הדעת טוב ורע. ולזה נותנים מחצית השקל לצקוע הגלגלת, ולהפריד הקדושה מהטומאה ע"כ.

וע"ז פי דרכו זקודש יש לומר עוד צוה, ולצאר גם כן מה שמנינו בצאליעזר, שנתן לרצקה נזם זהב זקע משקלו וגו' (צראשית כד-כב),

הפור. וצפשוטו נראה, כי המן הפיל שני גורלות, מיום ליום, ומחודש לחודש (אסתר ג-י), גורל אחד לימי החודש, ו"ב פתקאות של י"ב חדשים, ועלתה לו על חדש שנים עשר. ושז הפיל פור על היום, באיזה יום בחודש ילית, וזה היה בשלשים פתקאות של ימי החודש, ועלתה לו יום י"ג. ועל כן קראוהו פורים בלשון רבים, על שם הפור, כי היו לפניו שני גורלות.

גם יש לומר, כי הכתוב אומר (שם) בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שמים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל, ולא נאמר באיזה יום לחדש ניסן הפיל הפור. אך כיון שדרך הקרא לפרש ולא לסתום, מסתבר שהיה ביום ראש חדש עצמו, וכונת הכתוב שכאשר הגיע החדש הראשון אז הפיל הפור. [שז הראוני שכן כתב בספר ילקוט מעם לוועז]. ומה גם שיום ראש החודש כולל בתוכו כל החודש כולה. (ובהגדה ויגד משה ד"ה יכול מראש חדש) הביא לזה סמוכין, ממה שאמרו (ראש השנה ב). באחד בניסן ראש השנה לרגלים, ומפרש (שם ד). דהכוונה רגל שזו ראש השנה

שהפיל פור הוא הגורל לאצדם, ולא על שם הישועה, וכמו בחג הפסח שנקרא על שם הגאולה, שפסח על צחי בני ישראל בנגפו את מצרים, הסביר בדרשות חתם סופר (רג.) כי תכלית הגזירה הרי היתה כדי להחזירם למוטב, וגדולה הסרת הטבעת יותר ממ"ח נביאים שנתנצחו להם לישראל, שלא החזירום למוטב, ואילו הסרת הטבעת החזירתן למוטב (מגילה יד.). כי ישראל שבאותו דור נתחייבו כליה על חטאם, שהשתחוו לאלם, ונהנו מסעודתו של אותו רשע (שם יב.). ואילו היה המן חש ונמנה להרוג היהודים ביומו, אז היה ריעא מזליהו בהסרת הטבעת, והיה מעשה שטן מלית ח"ו. אך נתן הקב"ה בלבו להפיל פור, ונדחה יום ההריגה לזמן רחוק, וכיון שהרויח להם זמן, צין כך עשו תשובה, ונתהפך לו לרועץ, ועל ידי זה שבה מחשבתו הרעה על ראשו. ועל כן קראו לימים האלה פורים, כי על ידי הפור נעשה הנס ע"ש.

אמנם אכתי נריך ציבור, למה קראוהו 'פורים' בלשון רבים, ולא בשם 'פור', על שם

הרי שהזכות שנותנין ישראל מחצית השקל, גרם שיחצטל הגזירה של המן, ופור המן נהפך לפורנו. על כן רימז הכתוב, כי מחצית השקל הזה הוא זקע לגלגלת זה זוקע השחי גורלות של המן, שהפיל פור מיום ליום, ושזב מחדש לחדש, וכל זה נתהפך לו לרועץ על ידי השקלים ששקלו ישראל.

וּלְבָן כַּאֲשֶׁר הִתְחִילָה הַשְׁתַּלְשֵׁלוֹת שֶׁל הַכֹּלֵל יִשְׂרָאֵל, צְנִיאוּאֵי רִבְקָה לִצְחָק אֲצִינוּ, רָצָה לִרְמוֹז לֵה שְׂאִין לְחוֹשׁ מְגִזִּירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, לְהַשְׁמִיד זְרַעָה טָף וְנָשִׁים צִיּוֹם אֶחָד, עַל כֵּן נָתַן לֵה נֹס זֶהָב זִקְעַ מִשְׁקָלָהּ, שְׁעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְשָׁקוֹל שְׁקָלִים, וְזֶה תִּהְיֶה זִקְעַ לְגַלְגֵּלָתָהּ, לְזִקְעַ שְׁחֵי הַגּוֹרְלוֹת שֶׁל הַמֶּן, הַמְרֹמְזוֹת בְּגַלְגֵּלָתָהּ, שְׁחֵי פַעֲמִים גֵּרֵל. וְאֶדְרָבָה גִזִּירָה זוֹ יִגְרוֹס לְהַשְׁנֵי נְמִידִים עֲשֶׂרָה זֶהָב מִשְׁקָלָם, שֶׁהָדָר קִצְלוּהָ צִיּוּמֵי אֲחַשְׁרוּשׁ (שְׁבַת פַּח.), וְיִקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם עוֹל הַתּוֹרָה הַמְרֹמְזוֹת צְשֵׁנִי לְחוֹת הַבְּרִית, מִתּוֹךְ שְׂמַחָה וְאֶהְצֶה.

אֲמַנָּה אֲכַתִּי צְרִיךְ צִיָּאוֹר, צִמָּה טֹמֹן כּוֹחָה שֶׁל הַמַּחְצִית הַשְׁקָל, שֶׁעַל יְדֵהּ זָכוּ לְצַטֵּל כַּח

לְרַגְלִים ע"ש, הָרִי שֶׁאֵף עַל פִּי כֵּן יִחְסוּ לְרֵאשׁ חֲדָשׁ, מִטַּעַם שֶׁהוּא הַתְּחַלָּתָה וְעִיקָר הַחֲדָשׁ ע"ש).

וְבִיּוֹן שֶׁעֲלָה לוֹ הַגּוֹרֵל עַל יוֹם י"ג אָדָר, שֶׁהוּא כִּמְעַט שְׁנָה אֶחָד זֶה, אִם נִחְשָׁז מִסַּפֵּר הַיָּמִים שֶׁהִיא צִיָּן יוֹם הַפֶּלֶת הַגּוֹרֵל עַד יוֹם הַגִּזְרָה, הָרִי זֶה עוֹלָה מִסַּפֵּר שְׁלֹ"ו יָמִים. כִּי צְשָׁנָה יֵשׁ שְׁנִ"ד יָמִים, וּמִיּוֹם י"ג אָדָר עַד סוֹף הַשְּׁנָה נִשְׁאָר י"ח יָמִים, וְכַאֲשֶׁר מִנְכִּין זֹאת מִמִּסְפַּר יָמֵי הַשְּׁנָה, הָרִי יֵשׁ שְׁלֹ"ו יָמִים צִיָּן יוֹם הַגִּזְרָה לְצִיָּן יוֹם הַפּוֹר. וְזֶה עוֹלָה מִמִּסְפַּר פּוֹרִי"ם. וְלִכֵּן קִרְאוּ לְיָמִים הָאֵלֶּה פּוֹרִים עַל שֵׁם הַפּוֹר, לִרְמוֹז שֶׁעַל יְדֵי הַפּוֹר דָּחָה הַגִּזְרָה בְּמִסְפַּר הַיָּמִים שֶׁל פּוֹרִי"ם, וְזֶה הַזְּמַן נִתְעוֹרְרוּ יִשְׂרָאֵל לְתַשׁוּבָה, וּמִמֶּנָּה צָא יְשׁוּעָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְאֲמַרְוּ חֲז"ל (מְגִילָה יג.): אֲמַר רִישׁ לְקִישׁ, גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנַי מִי שֶׁאֲמַר וְהִיא הָעוֹלָם, שְׁעִתִּיד הַמֶּן הָרַשַׁע לְשָׁקוֹל שְׁקָלִים עַל יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ הַקִּדִּים שְׁקִיָּהֶם לְשָׁקְלֵי הַמֶּן, וְהֵינּוּ דַתָּנָן (שְׁקָלִים א-א) צֶאֱחָד צֶאֱדָר מִשְׁמִיעִין עַל הַשְׁקָלִים ע"ש.

בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר, ושללם לבזו (ד-יג). הרי שהיה צוה שמי גזירות, חדא על נפשם וחדא על ממונם, שגם מי שיעלה לו להחצא באותו יום, ולא יזמן שיוכלו להורגו, מכל מקום אבד כספו, שיוכל כל אחד ליקח שללם. ודבר זה היה הוספה מרשעותו של אחשורוש, שהיה שונא ישראל כהמן, וכמאמרם (מגילה יד). משל דאחשורוש והמן, לבעל התל ובעל החרין ע"ש. וזהו שאמר להמן, הכסף נתון לך, והעם לעשות בו כטוב צעיניך, שלא רק הנפשות הנני נתון לך, אלא גם הכסף שלהם נתון לך, שהפקיר גם ממונם של ישראל, ועל זה סמך המן להוסיף בהאגרת ושללם לבזו.

ואולי יש לומר דהסיבה שהוסיף כן על הגזירה, הוא מערמימותו של אותו רשע, כי אחשורוש אמר להמן, מתירא אני שכל המתגרה בהון אלהיהם עושה עמו דין. אמר לו, ישנו עם אחד (ג-ח), ישנו מן המנוות. אמר לו אית רבנן בגויהו דמצעו עלייהו רחמי. אמר ליה עם אחד הן (מגילה יג).

העשרת אלפים ככר כסף שעמדי המן לשקול עליהם. ובגמרא (מגילה טו). אמרו עוד, שכאשר הלך המן למרדכי, ויקח המן את הלבוש ואת הסוס (אסתר ו-יא), אלו ואשכח רבנן דיתצי קמי מרדכי, וקא מחוי להו הלכות קמינה לרבנן [היה דורש צעיניו של יום, ט"ז בניסן היה, יום תנופת העומר]. אמר ליה צמאי עסקיתו. אמר ליה דכי הוה בית מקדשא קיים, רחמנא אמר מאן דמנדב מנחה, ליתי מליא קומניה ממנה וליקטר על גבי מדבחה וליכפר ליה. אמר ליה, אתא מלא קומנא דקמחא דיכוכו, ודחי עשרת אלפא ככרי כספא דההוא גברא ע"כ. ויש להבין מה היה כוונתו צוה.

וגראה כי הנה המלך אמר להמן, הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב צעיניך (ג-יא). ויש להבין, איך אותו רשע אחשורוש ויתר על הון רב שהציע לו המן, ולמה לא יקח ממנו תשורה הגדולה שהוצאת לו. ואולי יש לומר, דהנה לשון האגרות ראשונות היו, להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ציום אחד,

השלל שלא יחסר, ומי נריך למעות רק חיי, וממילא יוכלו לבטל שתי הגזירות כאחת.

והנה בגמרא (ברכות ג.) אמרו צדוד המלך, כיון שעלה עמוד השחר נכנסו חכמי ישראל אללו, ואומרים לו אדונינו המלך עמך ישראל נריך פרנסה. אמר להם לכו והתפרנסו זה מזה. אמרו לו אין הקומץ משביע את הארי, ואין הצור מתמלא מחולייתו [אף כאן אם אין אתה מכין לעניים שצנו מזונות ממקום אחר, אין אנו יכולים לפרנסם משלנו] ע"כ. וכתב צפנים יפות (פ' משפטים) לפרש, כי השפעת הפרנסה מלמעלה היתה צבית המקדש, ממנה שהקריבו מנחת סולת, אשר על הלחם יחיה האדם, וממנה הקריבו קומץ לה' על המזבח, ומזה נמשך למטה שפע הפרנסה. והנה האש על המזבח היתה רצוה כארי (יומא כא:), ועליה נתנו להקטיר הקומץ. אמנם בזמן שאין צית המקדש קיים, וליכא הקרבת מנחה, הרי אין הקומץ משביע את הארי, וממילא אין יורד שפע הפרנסה, ולכן אין הצור מתמלא מחולייתו ע"כ.

חושש שתלתן של ישראל יעשו רושם. והנה אמרו חז"ל (תענית ח:): ללא מללין אתרתי גזירות, דכתיב (עזרא ח-כג) ונלומה ונבקשה מאלקינו על זאת, מכלל דליכא אחריתא ע"ש. ולכן הוסיף על גזירת להשמיד להרוג ולאצד, גם איבוד ממונם, ושללם לבזו, וממילא לא יוכלו לבקש על תרתן, ועל כל פנים יעלה צידו מיהת חדא.

אמנם חז"ל סיפרו (שס) דצימי רבי שמואל בר נחמני הוה כפנא ומותנא, אמרי היכי נעביד, ניבעי רחמי אתרתי, לא אפשר, אלא ליבעי רחמי אמותנא, וכפנא נסבול. אמר להו רבי שמואל בר נחמני ניבעי רחמי אכפנא [דליתיב שובעא, ומותנא ליבטל ממילא], דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב [לחיים ולא למתים, דחינו מציא שובע כדי להמית בני אדם, אלא כדי שיחיו], דכתיב (תהלים קמה-טו) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון [שובע נותן לבני אדם חיים] ע"כ. ואם כן גם בגזירת המן, שהוא כפנא ומותנא, להשמיד ולהרוג ושללם לבזו, יש גם כן מקום להתפלל ולעורר רחמים, לבקש על

לכל אחד מישראל חלק בקרבנות בית ה', וכל קרבן היה גם מנחה ונסכים, שהם הורידו שפע הלחם למטה, על ידי הקומץ המשביע את הארץ, וזוה נדחה גזירותיו של המן, שתיים ביחד. ולכן אחר הישועה תקנו ימי משתה ושמחה, ולא סגי להו צהלל והודאה כמו צימי חנוכה, להורות שהתשועה צאה על ידי שעורר מרדכי עליהם השפעות מזונות למעלה, וזוה המתיק מהם גזירת המיתה. (ועיין בספר צרות המים השלם דף קעט.).

[ובזה נראה לצאר מה שאמר אחשורוש להמן, הכסף נתון לך והעם לעשות צו 'כטוב בעיניך' (ג-יא), וגם צישועתן של ישראל נאמר, ואחס כתבו על היהודים 'כטוב בעיניכם' (ח-ח). ויש לומר דהכתוב אומר, הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו, להציל ממות נפשם ולחיותם צרעב (תהלים לג-יח). ופירש הרה"ק האוהב ישראל מאפטא זי"ע, כי אמרת ה' צרופה (תהלים יח-לא), כל גזירה מן השמים הוא צירופים של אומיות. והצדיקים צידם להפך הצירופים לטובה, מנג'ע לענג'ג, מצר'ה לצר'ה. וכמו

אמנם גם בזמן שאין בית המקדש קיים יכולים להקריב מנחה, כמו שדרשו חז"ל (מנחות קי). מאי דכתיב (ויקרא ו-יח) זאת תורת החטאת, כל העוסק בתורת חטאת כאלו הקריב חטאת ע"ש. ואם כן גם במנחה, שנאמר צו זאת תורת המנחה (שם ו-י), העוסק בתורת מנחה כאלו הקריב מנחה. ולכן צעסק תורת מנחה מורידין שפע הפרנסה מן השמים, שזוה הקומץ משביע את הארץ. ועל כן כאשר ראה מרדכי שנגזרה עליהם להשמיד ולהרוג ושללם לצו, ואין מתפללים על שתיים יחד, על כרחק צריכין לעורר רחמים על השפעת הפרנסה, וכי יהי רחמנא שזבע לחיי הוא דיהיב, וזוה יתצטל הגזירה. והקהיל מרדכי את התלמידים, וקא מחוי להו הלכות קמינה, לעורר השפעת הפרנסה, וזוה עלה צידו לצטל הגזירה של שללם לצו, וממילא יתצטל גם מה שציקש המן להשמיד להרוג ולאצד. ועל כן אמר לו שפיר, אתא מלא קומנא דקמחא דידכו ודחי עשרת אלפא ככרי כספא דההוא גברא.

ולכן הקדים ה' שקליו לשקלי המן, כי השקלים ניתנו כדי שיהיה

אמר להם המלך, ואחסם כתבו על
היהודים כטוב צעייכ־ם, מה שהוא
לכם לטובה צאות העי־ן].

והנה צרשׁי (שמות כה-ז) כתב,
ויקחו לי תרומה וגו', שלש
תרומות אמורות כאן, אחת תרומת
צקע לגלגלת שנעשו מהם האדנים
כמו שמפורש בצאלה פקודי (לח-כו),
ואחת תרומת המזבח צקע לגלגלת
לקופות לקנות מהן קרצנות לצור
וכו' ע"ש. ולפי זה נשתנו האדנים
למשכן מכל שאר הדצרים שהיו שם,
שכולן היו לפי ערך נדבות הלז של
כל אחד, ואחד מרצה ואחד
ממעט, ויתכן לאחד שיהיה לו חלק
באחד מהכלים, וחצירו לא יהיה לו
חלק בו, אצל צאדני המשכן היו
כולן שוים, כל אחד היה לו חלק
בהן, והעשיר לא ירצה והדל לא
ימעט, אלא כולן היו שוין. ונריך
ביאור טעמא מאי.

ונראה דרצה לרמוז צוה מאמרם
(סוף עוקצין) לא מצא
הקצ"ה כלי מחזיק צרכה לישראל
אלא השלום, שנאמר ה' עוז לעמו
יתן ה' יצרך את עמו בשלום
(תהלים כט-ו) ע"כ. והיינו שכאשר

כן כאשר נגזר למטה, כפנא
ומותנא, רעב ומות, הצדיקים
מהפכים הצירופים, ולוקחים את
אות העי־ן מרע"ב, ונותנים אותו
בתוך מו"ת, ונעשה ממו"ת מעו"ת,
ומרע"ב נעשה ר"ב. וזהו עי־ן ה'
אל יראיו, הוא נותן להם את האות
עי־ן, לשנות בו הצירופים לטובה,
ועל ידי זה מציל ממו"ת נפשם
ולחיותם צרע"ב, שנוטלים האות
עי־ן מרע"ב ונותנים אותו למו"ת,
ובזה מציל את נפשם ממות ומחיה
אותם צרעב ע"כ.

והנה צתוס' (מגילה יג:) כתבו,
דמה שאמר אחשורוש להמן,
הכסף נתון לך, גימטריא דהכסף
עולה הע"ן, רמוז לו שיתלה עליו
ע"כ. הרי שצדיבור זה של אחשורוש
נרמזה ישועתן של ישראל שהען
נתון לך. ועל זה סיים, והעם
לעשות בו כטוב צעייך, גם מה
שנוגע להעם שאתה רוצה לאצדם
ולשלול ממונם, לגזור עליהם כפנא
ומותנא, צסופו הם יעשו צאות
העי־ן לטובתם, והעם לעשות בו
כטוב צעייך, להחליף הגזירה
ממו"ת למעו"ת, ולהציל ממות נפשם
ולחיותם צרעב. ולכן צעת הישועה

להשתתף עמו להיות שלם, וזה יהיה הכלי מחזיק צרכה לישראל, אשר יעמיד את המשכן שורש צרכתן של ישראל.

והנה אחשורוש חשש שה' יצרך את עמו, ויפרע מכל מי שמתגרה עמהם, על כן אמר לו המן שאין צריך לו לחוש, ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים (ג-ח), הם נתכנו להיות 'עם אחד' כאיש אחד בלב אחד, ויעקב יש לו שבעים נפשות, וקורא אותן שבעים נפש (רש"י צראשית מו-כו), שהם צריכים להתאחד ולהחשב כנפש אחד, וכמו שנאמר (שמות יט-ז) ויחן שם ישראל, בלשון יחיד, אבל באמת הם 'מפוזר' ומפורד בין העמים, הם מפוזרים גם בינם לבין עצמם, אין ביניהם אחדות ושלום, וממילא אין להם ציבול שיחזיק אללם הצרכה. וה' יצרך את עמו רק כאשר הם בשלום, אבל עם מפוזר, אין להם ציבול לצרכה. ועל כן אמרה אסתר, לך כנוס את כל היהודים (ד-טו), העצה לזה הוא, לעשות מקודם כלי מחזיק צרכה, והיינו לאחד את כל היהודים להיות 'עם אחד', ואז כאשר יושפע עליהם

אחד רוצה ליתן לחצירו מתנה, צריך שיהיה להמקבל כלי אשר צו יוכל לקבלו. ואם הכלי נקוצה לא יחזיק המתנה, אלא יקבלנו וילך שוב לאיבוד. וכמו כן כאשר רוצים מן השמים להשפיע שפע לאחד, צריך להיות לו כלי לקבל, ומהו הכלי המחזיק צרכה, זהו מדת השלום, וכפי מה שמרבה שלום בעולם, להתרחק מכל מחלוקות וסכסוך ופירוד, הוא מחזק צוה הכלי ומגדלו ומרחיבו שיוכל להחזיק צו הצרכה.

ובהיות שהמשכן הוא שורש שפע הצרכה, כי שם נזה ה' את הצרכה, וקיום עמידת המשכן המה האדנים המחזיקים את ידות קרשי המשכן, אשר בלא האדנים אי אפשר להם לעמוד, אם כן האדנים המה עמודי המשכן, והמה הכלי המחזיק הצרכה. וזה אי אפשר רק צמדת השלום, שיהיו כל ישראל שוין צו, להיות כאיש אחד בלב אחד, שלא יתנשא העשיר על הדל, והדל לא יתמעט בעיניו ממי שהוא עשיר ממנו. על כן נתנו צוה כולם מחנית השקל בשוה, אשר גם המחנית מורה שיש עוד אחד שיש לו

היהודים, אז אין לו תקומה. - ולכן גם זישועתן של ישראל, שצא על ידי כנוס כל היהודים, תיקנו להתאחד ציטר שאת, משלוח מנות איש לרעהו, מתנות לאציונים, משתה ושמחה בכל משפחה ומשפחה, להתאסף יחד ולשמוח ציחד, כי זה היתה הכלי אז להחזיק הברכה לישראל, ולהציא מפלת הרשעים. כן ישמחנו ה' כימות עניתנו, שיתעוררו גם עלינו הנסים שעשה לאצותינו צימים ההם, ויושפע לכולנו שובע, אשר לחיי הוא דיהיב, מתוך שמחה וטוב לצב עד עולם.

מן השמים שפע של צרכה יוכלו לקבלו.

ודבר זה כי האחדות הוא שורש הברכה, נוכל ללמוד מהמחצית השקל שנתנו לעמודי המשכן, להורות שצריכין להיות כולן צו שוין כאחד, כדי להחזיק הברכה. וזה שהקדים ה' את שקליהם לשקליו של המן, כי המדה זו שגלמד משקלים הוא העומד כנגד גזירתו של המן, שאין כחו רק לעם מפוזר ומפורד, לא כן כאשר כל היהודים מכונסים ציחד, כנוס כל

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדכו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הר"ר אברהם פנחס בערקאוויטש נ"ו
לרגל נישואי הכלה הבתולה המהוללה תחי'
עב"ג החתן אהרן נ"ו
בן הר"ר יהודא אלטר וועבער נ"ו

* * *

הר"ר יחיאל ארי' ערפס נ"ו
לרגל נישואי בנו החתן שלמה יצחק נ"ו
עב"ג בת הר"ר מרדכי אהרן לעפקאוויטש נ"ו

* * *

הר"ר עקיבא פישער נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"ו

* * *

הר"ר יואל גראס נ"ו
לרגל החלאקה לבנו נ"ו